

Страта

Юрій Гундарів

Мене на площу привели для страти,
я ледь дійшов з розбитими ногами...
У вічі пильно подивився кату,
і відповідь отримав батогоми.

Навколо раптом все зареготало,
коли із натовпу каміння полетіло...
Одразу сонце зовсім чорним стало,
неначе в небі вирили могилу.

На мене насувався подих зламу —
розчавили, принизили, зламали...
Але я відчував флюїди мами —
в її обійми заповзав, як равлик.

А потім все замовкло, оніміло —
хтось вимкнув регіт бісових симфоній!
Мов човен, пропливало мертве тіло
в калюжі теплій і такій червоній...

Та раптом дівчинка — руда, як сонце,
питає тихо, чи я буду пити,
так очі світяться, неначе два віконця...
Я зрозумів, що буду далі жити.

Але тягар образ з плечей я скинув —
вони ж не знали, що було робити...
Засяє знову сонце в небі синім,
щоб просто жити...
Жити і любити.